

15

super
povestiri

din „Amintiri”

- La scăldat
- La cireșe
- Pupăza din tei
- Smărăndița popii
- Smântânitul oalelor

La scăldat

Respect pentru oameni și cărti

Într-o zi, aproape de Sfântul Ilie, s-au îngrămădit, ca întotdeauna, o mulțime de trebi pe capul mamei: să termine de țesut niște sumane, pe cele țesute să le coase; avea copil de țăță în albie, pe lângă alți vreo cinci-șase, care așteptau să le faci de mâncare...

Și mă scoală mama mai dimineață decât în alte dăți și-mi zice cu toată inima:

– Nică, dragul mamei! Tată-tău e dus la coasă, că se scutură ovăsul cela pe jos și eu nu-mi văd capul de trebi; tu mai lasă drumurile și stai lângă mămuca și ajută-mă cu legănatul copilului...

– Bine, mamă! dar în gândul meu, când auzeam de legănat copilul, nu știau cum îmi venea, căci tocmai pe mine căzuse păcatul să fiu mai mare între frați. Însă ce era să faci când te roagă mama?

Dar în ziua aceea, în care mă rugase ea, era un senin pe cer și aşa de frumos și de cald afară, că-ți venea să te scalzi pe uscat, ca găinile. Văzând eu o vreme ca asta, am fugit la baltă, cu gând rău asupra mamei, cât îmi era de mamă și de necăjită.

**De la o vreme, mama, crezând că-s prin livadă undeva, ieșe afară și începe a striga,
de da duhul dintr-însa: Ioane! Ioane! și văzând că nu răspund de nicăieri, lasă ea toate
treburile și se ia după mine la baltă...**

Acolo, mă vede tologit, cu pielea goală pe nisip; apoi în picioare, ținând la ureche câte o
lespejoară fierbinte de la soare; apoi cum săream într-un picior, și în celălalt, cum scuturam
capul în dreapta și în stânga, spunând cuvintele:

– Auraș, păcuraș, scoate apa din urechi, că ți-oi da parale vechi,

Și ți-oi spăla cofele, și ți-oi bate dobele!

După aceea zvârleam pietricele în apă, apoi mă cufundam și înotam pe-o coastă,
uitându-mă pe furiș cum se joacă apa cu picioarele cele mândre ale unor fete ce spălau
niște pânză mai încolo!

Toate acestea le privea biata mamă, uitată cu mâinile subsuoară, de după un dâmb,
aproape de mine. Însă eu, în starea în care mă aflam, fiind cuprins de fericire, uitasem
că mai trăiesc pe lume! În sfârșit, mama, cât era ea de răbdătoare, veni tiptil, în vârful
degetelor, pe la spatele meu, când mă uitam eu la fete, îmi luă toate hainele de pe mal și mă
lăsă cu pielea goală în baltă, zicându-mi cu năduf:

– Îi veni tu acasă, când te-a răzbi foamea, și-apoi atunci vom avea altă vorbă!

Fetele au văzut cum mama mi-a luat hainele și acum se ghionteau și chicoteau pe seama mea, de răsună balta! Iar eu intram în pământ de rușine și de ciudă ce-mi era.

Dar vorba ceea: poți opri vântul, apa și gurile oamenilor? De aceea le-am lăsat eu pe fete să râdă, până li s-a duce gura la ureche și pândind vreme pe când stau ele aplecate și spală pânza în apă, fac țuști! din baltă și o iau la sănătoasa; și aşa fugeam de tare, de săreau pietrele cât mine de sus. Si fuga, și fuga, fără să mă uit în urmă, pe niște ulițe lăturalnice, până ce ajung la drumul care ducea la noi acasă.

Dar nu merg pe drum, de rușine să nu întâlnesc vreun om, ci săr într-o grădină și merg tupilat prin păpușoi. Când aproape să ies din grădină, niște câini s-au repezit la mine, gata să mă rupă! Ce-i de făcut? Auzisem eu din oameni că, dacă vrei să nu te muște câinii, trebuie să te tuplezi jos la pământ și să-i lași să te latre cât le place. Am stat o vreme nemișcat și, când câinii m-au lăsat în pace, am luat-o iar la fugă.

Odată ajuns în grădina noastră, merg până-n dreptul ogrăzii și mă uit prin gard. Acasă mama se da în vînt după trebi, când în casă, când afară; și-mi era mare milă de dânsa, dar mai milă-mi era de burta mea flămândă!

Cum nu mai puteam suferi foamea, mă înfățișez dinaintea ei, scâncind:

- Mamă, bate-mă, ucide-mă, fă ce știi cu mine, numai dă-mi ceva de mâncare!
- Bine-ți sede să umbli pe drumuri în halul acesta și să mă lași tocmai la vremea astă fără leac de ajutor! îmi zise ea și-mi dădu de mâncare.

Văzând că m-am pus rău cu mama, îi promit eu că ce-am făcut n-oî mai face. Apoi umblu cu binișorul pe lângă dânsa și nu ies din cuvântul ei nici cu fapta, nici cu vorba.

Și, când colo, o văd pe mama că-mi zice cu blândețe:

- Dumnezeu să te aibă-n pază, Ionică, dragul mamei și să-ți dea toate darurile sale cele bogate dacă te-i purta cum văd că te porți de-o bucătă de vreme încoace!

Atunci eu pe loc am început a plânge. Mai mare mustrare nu-mi trebuia! De m-ar fi bătut mama cu toate gardurile, de m-ar fi izgonit de la casă ca pe un străin, tot n-aș fi rămas aşa de umilit în fața ei, ca atunci când m-a luat cu binișorul!